

bevæbningen på mobiliseringsstederne. Det samme gælder beklædningen, idet dog mulighederne for at lade de pågældende hjemsende med uniform overvejes.

Visse af lokalforsvarets enheder skal hurtigt kunne samles i lokalforsvarsbataljoner, medens andre skal optræde kompagnivis. Der påregnes gennemført periodiske, kortvarige indkaldelser (mønstringer) ved lokalforsvarsenhederne, og man vil — selv om personellet ikke tilvejebringes ad frivillig vej — tilstræbe, at personellet på frivilligt grundlag deltager i uddannelsesvirksomhed, f. eks. skydning.

Lokalforsvaret vil blive søgt udbygget til en størrelse af 10-15 bataljoner og vil blive søgt koncentreret om de steder, som lokalforsvaret får til opgave at sikre og forsvare. Enhederne påtænkes bl. a. opstillet på Lolland, Falster og Langeland samt ved særlige nøgleobjekter og -områder, f. eks. flyvestationer.

Det er allerede nævnt, at der må regnes med en tilpasningsproces, der vil strække sig over nogen tid, fra de nuværende styrkemål til de fremtidige. I den samme periode er det hensigten at gennemføre dybtgående undersøgelser med henblik på rationaliseringer og besparelser, og muligheden for at opretholde de styrkemål, der skitseres foran, vil i nogen grad afhænge af resultatet af rationaliseringsbestrebelsene.

Med henblik på en intensivering af rationaliseringsarbejdet har man overdraget dette til forvaltningsnævnet, der forestår rationaliseringsarbejdet inden for statens øvrige styrelser og institutioner.

Af foreliggende opgaver kan nævnes en gennemgang af forsvarets administration og kommandoorganisation (stabe m. v.), af motorkøretøjtjenesten og trykkerivirksomheden, spørgsmålet om mulighederne for en fælles forsyningsorganisation eller i hvert fald en sammenlægning af forsynings-tjenesten inden for de enkelte værn og om mulighederne for regionsvise administrationsorganer, fælles for værneene.

Forvaltningsnævnet har iværksat en gennemgang af forsvarets producerende virksomheder med henblik på mulighederne for ophør med fremstilling og reparation af sådant materiel, som det vil være mere økonomisk at indkøbe eller få repareret hos civile virksomheder. Der foreligger tillige spørgsmål om mulighederne for en vis sammenlægning af værkstedstjenesterne inden for forsvaret, og der er behov for en kritisk gennemgang af omfanget af de militær-tekniske virksomheders selvstændige forskningsarbejde.

Af konkrete foreliggende besparelsesforslag til et

beløb af en størrelsesorden på 10 mill. kr. kan nævnes bl. a. gennemførelse af en garnisonsordning for søværnets og flyvevåbnets personel uden for København samt en overdragelse af Københavns militærhospital til rigshospitalet, samtidig med at hospitalsbehandling af værnepligtigt personel overtages af det civile hospitalsvæsen. Den militære brødfabrik vil blive nedlagt.

Der henvises i øvrigt til bemærkningerne til de enkelte paragraffer.

Til § 1.

Bestemmelsen svarer til § 1 i lovbekendtgørelse nr. 131 af 31. marts 1952.

Til § 2.

Bestemmelsen svarer til § 2 i lovbekendtgørelse nr. 131 af 31. marts 1952.

I lovbekendtgørelsens § 3 er der bl. a. indeholdt bestemmelser om forsvarsministeriets oprettelse og departementale organisation. Det er ikke anset for fornødent fortsat at lovgive herom. Grunden til, at der er givet bestemmelser herom i lovbekendtgørelsens § 3, må søges i, at forsvarsministeriet blev oprettet ved lovens ikrafttræden den 1. oktober 1950 ved en sammenlægning af krigsministeriet og marineministeriet, men dets organisation adskiller sig ikke principielt fra de øvrige ministeriers.

Til § 3.

Stk. 1 træder i stedet for § 5, stk. 1 og 2, i lovbekendtgørelse nr. 131 af 31. marts 1952 og afviger ikke principielt derfra.

Den hidtidige bestemmelse om, at forsvarschefen udtages blandt de tre værns befalingsmænd, må betragtes som en selvfølge og er derfor ikke opretholdt i lovteksten. I overensstemmelse med, hvad der faktisk er gældende, er det tilføjet, at forsvarschefen har ansvaret for, at de militære sikkerhedsbestemmelser overholdes.

Det er af forsvarsstyrelsen foreslået at lade ordene „vedrørende operative spørgsmål“ i den nuværende lovs § 5, stk. 2, udgå, således at det nu i § 3, stk. 1, 1. pkt., blot udtales, at forsvarschefen er forsvarsministerens øverste militære rådgiver. Begrundelsen for dette forslag, der er en ændring også i forhold til det i folketingsåret 1958-59 forelagte forslag, er, at afgrænsningen er uklar og derfor ikke hensigtsmæssig. Da det må erkendes, at afgrænsningen er uklar, og da ændringen ikke vil afskære ministeren fra som hidtil at rådføre sig med andre sagkyndige i fornødent omfang, stilles der forslag om, at bestemmelsen ændres som foreslået.

Når der i stk. 1 bl. a. pålægges forsvarschefen